

Zemljevid balkanskih držav. Na zemljevidu vidimo mejo Bolgarije napram Grčiji in Turčiji

12. marca zvečer. Nekaj minut za tem, ko je bila prtljaga Angležev dostavljena v omenjeni hotel, so eksplodirali peklenški stroji, ki so bili podtaknjeni med kovčege. Ubityh je bilo pet oseb, 20 pa ranjenih. Močno je trpelo tudi hotelsko poslopje. Očividno je, da je bil cilj atentatorjev: smrt poslanika Rendella in uničenje njegovih važnih dokumentov, katere je pripeljal s seboj. Rendell sam pravi v svojem poročilu o atentatu, da so se nahajale bombe ali peklenški stroji v dveh kovčegih, ki sta bila v neopaznem trenutku položena med prtljago osebja angleškega poslanstva. Poslanik Rendell poroča, da se je on in osebje poslanstva rešilo na čudežen način. Ako bi bili peklenški stroji eksplodirali v vlaku, bi se bila zgodila največja nesreča.

Siamski mir hud udarec za Francijo. Na posredovanje Japonske je bila 11. marca v Tokiu podpisana med francosko Indokino in Siamom mirovna pogodba. Francija je morala odstopiti Siamu 70.000 kvadratnih kilometrov ozemlja s 50.000 prebivalci, kjer so najbogatejša riževa polja. Hkrati je izgubila Francija edine zlate rudnike, ki jih je imela v svoji kolonialni posesti. Pogodba nadalje določa, da smejo francoski in indokitajski državljani še nadalje ostati v odstopljenih pokrajinah in da bodo uživali iste pravice kakor Siamci. Siam odstopljenega ozemlja tudi ne sme utrditi in vzdrževati tam vojaštva. Podrobnosti o razdelitvi bo določila posebna komisija. Japonska je prevzela jamstvo za novi mirovni sporazum.

Kratke tedenske novice

»Svoboda ljudstva, nedotakljivost meja in mir na zunaj in znotraj so cilji, ki jih hoče naša vlada doseči s svojo politik«, je rekel minister dr. Miha Krek na nedeljskem shodu v Radovljici. »Naš denarni položaj bo Narodna banka obdržala na zdravi podlagi in bo skušala denar v nadaljnjem poteku okrepiti in ohraniti«, je rekel v nedeljo, 16. marca, guverner naše Narodne banke dr. Milan Radosavjevič.

V Berlinu je imel zadnje nedeljo govor vodja rajha Hitler. Napovedal je neizprosno nadaljevanje vojne do končne zmage. — V Washingtonu je pa govoril v nedeljo predsednik Roosevelt. Napovedal je vsestransko podporo Amerike Angliji in njenim zaveznikom.

Japonci so na umiku pred Kitajci, ki zasedajo severnokitajske pokrajine, katerih so se polastili Japonci pred dvema in pol letoma.

Italijanski in madžarski časopisi dajejo priznanje neomahljivi in pametni politiki Jugoslavije.

Ko se je Amerika odločila, da pomaga Angliji, je dobro proučila vse možnosti, da bo ameriški vojni material varno prispel v Anglijo.

Nemška vojna industrija se seli iz zapadne Nemčije v središče države in zlasti v Avstrijo, kjer bo manj izpostavljena angleškemu bombardiranju.

Dne 14. marca je bila obletnica miru, ki je bil sklenjen po hudih bojih med Finsko in sovjetsko Rusijo.

Ameriški vojni minister Knox je poudaril, da mora imeti Amerika močnejše brodogradilnice kot ga imajo vse tri države, ki se borijo proti demokracijam.

Angleški minister za vojno brodogradilnice Aleksander je dejal v svojem govoru med drugim: »Če vzdržimo do prihoda ameriške pomoči, potem zmaga ni samo zagotovljena, ampak bo tudi zelo hitra.«

Ob drugi obletnici slovaške republike je poslal kancler Hitler predsedniku Slovaške dr. Tisu brzojavne čestitke.

Kancler Hitler je obiskal sredi minulega tedna ob triletnici vkorakanja nemških čet v Avstrijo Linz, kjer je imel govor na svoje sorojake.

V španskem mestu Sevilla je eksplodirala v predmestju smodnišnica. Nesreča je zahtevala 50 mrtvih, 250 ranjenih in 300 poslopij je porušeni.

V Bolgariji sta iztrili 14. marca med postajama Uboriste in Kiselovo pri Varni dve lokomotivi tovornega vlaka. Od 38 vagonov se jih je 17 preuknilo in vnelo, ker so vsebovali nafto. Ubityh je bilo 10 ljudi, 14 pa ranjenih.

Rooseveltov odposlanec polkovnik Donavon je imel pred odhodom v Ameriko v portugalskem glavnem mestu Lizabon sestanek z ameriškim poslanikom v Madridu. Šlo je za vprašanje preskrbe z živili Portugalske, Španije in nezasedene Francije.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Dolgoleten naš naročnik umrl pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. V nedeljo, 9. marca, je umrl Ludovik Čolnik, kletarski mojster v pokolu ter bivši gostilničar in posestnik. Bil je dolgoleten zvest naročnik »Slov. gospodarja«. Rajni naj počiva v miru — preostalim naše sožalje!

Smrtna kosa je pretrgala niti življenja uglednemu posestniku in vzornemu družinskemu očetu

Francu Pečovniku, p. d. Španu iz Tešove v župniji Vransko. Rajni je bil skrben družinski oče, ki je v strogo katoliškem duhu vzgajal svoje otroke. Bog je obilno blagoslovil njegov zakon. Saj je ob njegovem grobu žalovalo sedem sinov in dve hčerki, dočim ga je en sin že pričakoval v večnosti skupno z materjo, ki je umrla že pred 14 leti. Vsi otroci so marljivi delavci v

»Ne,« je odgovorila začudeno, »davi so šli. Kako pa, da si ti še tu? Ali tebi ni treba na sodnijo?«

»Tudi, pa se mi še ne mudi. Če grem vso noč, bom tudi še prav prišel... Julka, poslušaj! Pomeniti se moram s teboj. Tu naju ljudje vidijo. Bodi tako dobra pa pridi gor v les, da se lahko v miru pogovoriva.«

Nezaupno ga je pogledala.

»Menda se me ne bojiš?« jo je užaljeno vprašal. »Ne, bati se ti ni treba. Nekaj važnega bi se rad pomenil s teboj. Ne bo dolgo.«

»Kaj bi se te bala!« je odgovorila. »Čakaj me gor, po kosilu bom prišla.«

Ne da bi kateri še kaj rekel, sta šla vsak na svojo stran.

Judež jo je mahnil v breg. Najprej je pobral v grmovju lepi šopek, ki ga je imel pripravljenega za Julko, potem je zavil po gozdu naokoli in se je po dobri uri vrnil na kraj, kjer je hotel Julko pričakati. Pa Julka je že bila tu. Sedela je nad globoko in si z obema rokama zakrivala lice. Ko je začula njegove korake, so ji roke omahnile, skočila je pokonci. Še bolj blede se mu je videla kakor poprej pri studencu. Nekaj časa sta se nemo gledala, potem je vprašala ona kratko in odsekano:

»Kaj mi imaš povedati?«

»Še enkrat se ti moram zahvaliti za vse, kar si mi

dobrega storila,« je s težavo stisnil iz sebe, »in — poslovil bi se rad. Danes grem, ne bova se več videla.«

»Kam greš? Zakaj greš?« je vprašala hlastno.

»Prihrani mi odgovor, prosim te,« je dejal; »čež kak dan boš že izvedela. Po poštini potj grem.«

»Na sodnijo greš, zaradi tistega nesrečnega pretepa, mislim si... Bodi mi odkritosrčen pa mi nekaj povej! Kdo je Tinča zabodel? Ti veš.«

»Jaz — jaz da bi vedel!« se je prestrašil. »Ne, jaz ne vem... Kako, da bi jaz vedel?«

»Ti si tistemu, ki ga je zabodel, nož iz rok izvil in si ga s kegljišča ven vrgel.«

»Sveta Marija!« je zavpil. »Ali že veš? Kdo ti je pravil?«

»Torej je res?« je z grozo dahnila. »Še zmeraj sem upala, nisem mogla verjeti, zdaj pa vem... Povej, kako je bilo!«

»Kaj bi naj povedal? Za las prepozno sem prišel. Ko sem ga za roko zagrabil, je bilo že storjeno.«

»O moj Bog!«

»Kdo ti je povedal?«

»Nekdo, ki je bil zraven — saj je vseeno, kdo je bil.«

»Ali so tistega tudi klicali za prič?«

»Ne.«

»Zakaj ne?«

kosa, ki je stalno prihajal pred njeno okno po hrano.

Mravlje si gradije vodnjake. Mravlje niso samo pridne, temveč grede tudi zelo globoko. To je odkril argentinski učenjak Marino Blanes, ki se je bavil z vprašanjem, od kod si živalice v suhem letnem času dobivajo vodo. Naključje mu je pomagalo. Blanes si je dal kopati vodnjak. Pri tem je odkril komaj za prst debel rov v zemlji, ki je vodil po števno 20 m globoko do talne vode. V tem rovu je od mravelj kar gomazelo. Znanstvenik je odkril tudi vhod v ta rov, in sicer pod nekim mravljščem. Živali se bile torej »vohale« vode in so po svojih gradbenih pravilih zgradile ogromen predor v zemljo.

(Dalje sledi)